

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Ακόμη κι αν οι ουρανοί ξαστέρωσαν η ξαστεριά δεν μοιάζει να είναι κοντά. Αιθρία στον ορίζοντα αλλά οι καιροί που ήρθαν μοιάζουν με τις εποχές της μεγάλης αγρύπνιας.

Πληγώνει βαθιά η αιθρία τούτη γιατί οι φόβοι δεν εγκαταλείπουν τη σκέψη. Από εκεί που η νύχτα έμοιαζε σύμμαχος των παράτολμων, των παραβατικών και των εραστών του ονείρου, κυφορεί όλο και πιο συχνά εφιάλτες. Μοιάζουν να είναι τα μέλη του ίδιου του χρόνου σκουριασμένα και οι αρθρώσεις να έχουν κλειδώσει από μια περίεργη ακινησία. Η κούραση επιτείνεται όταν πέφτει το σκοτάδι και η αγρύπνια δεν είναι πια μια σαγηνευτική τυραννία, αλλά ένα μαρτύριο το οποίο έχει επιβληθεί λες κι ένα αόρατο χέρι άπλωσε μια προαιώνια κατάρα πάνω από την πόλη που την καταδικάζει να μένει ξάγρυπνη και ποτέ να μην κοιμάται, μα το χειρότερο να ψάχνει επί ματαίω απάντηση στο ερώτημα τι νόημα έχουν άραγε όλα αυτά; Τι νόημα έχουν τόσες μοναχικές και μη διασταυρούμενες πορείες μέσα στη νύχτα; Όμοιες ομοβροντίες με στόχο το πουθενά και ακτίνα το άπειρο.

Τις νύχτες συντάσσω επιστολές και τις ανταλλάσσω με φίλους που έχουν πια χαθεί. Με φίλους που είναι μακριά στο χώρο και στο χρόνο με αποτέλεσμα να είναι σχεδόν αδύνατο να μάθω πια τα νέα. Ή αν το θες να ξεχωρίσω τι είναι νέο και τι είναι παλιό μέσα σε έναν ορυμαγδό πληροφοριών, όταν επιπλέον η αγρύπνια κάνει τα βλέφαρα να βαραίνουν απελπιστικά, αλλά ο ύπνος να μην μπορεί να με κολλήσει. Να μην περνάει καν έξω από το παράθυρο. Μοιάζει όλο ετούτο με ένα παιχνίδι που ώρες ώρες εμπεριέχει μια αδιόρατη προσμονή. Ίσως πάλι μια εξάσκηση στη γραφή καθώς τα πληκτρολόγια έχουν αντικαταστήσει τη ροή του γραψίματος. Αφαίρεσαν κομμάτια ζωής και απονέκρωσαν τις αισθήσεις.

Αδράνησε η αφή και ξέχασε πώς είναι το χαρτί, ατόνησε και η όσφρηση και ξέχασε να μυρίζει τόσο το χαρτί όσο και το μελάνι. Έτσι ίσως εξηγείται κάπως, πώς αδράνησαν και ατόνησαν οι αισθήσεις λόγω ασύλληπτης ευκολίας και χιλιάδες ή και εκατομμύρια μικροί εγωισμοί κλείνονται σε τέσσερις τοίχους παραμένοντας ανέραστοι και λειψοί. Έχοντας ξεχάσει την αίσθηση της αφής του γυναικείου σώματος και την μυρωδιά του Έρωτα αφού

σχεδόν άπαντες αρκούνται σε πλαστικά ψηφιακά χαμόγελα και συναθροισμένες λέξεις που ίσως δεν βγάζουν καν νόημα.

Προσπαθώ πεισματικά. Σχεδόν εμμονικά συντάσοντας επιστολές στο χαρτί να ενεργοποιήσω όλες τις αισθήσεις που ο πολιτισμός στην αιχμή του καθιστά ανάπηρες.

Την ακοή και την αφή με τους ήχους και το άγγιγμα του χαρτιού. Την όσφρηση με τη μυρωδιά του μελανιού ή ακόμη και τη γεύση κολλώντας τα γραμματόσημα στους φακέλους με γνωστούς και άγνωστους παραλήπτες.

Συντηρώ έτσι την αυταπάτη ότι αγγίζω και αισθάνομαι κάτι από εκείνους που μάκρυναν ή είναι ακόμη κοντά αλλά παρ' όλα αυτά απλησίαστοι μέσα σε παράλληλες πορείες αγρύπνιας κάτω από ξάστερους ουραμούς. Τι νόημα έχει άραγε το στοίβαγμα αυτής της αλλοπρόσαλλης αλληλογραφίας σε κουτιά, συρτάρια, ντουλάπια και βιβλιοθήκες;

Πάντα το ερώτημα αυτό στριφογυρίζει αναπάντητο μαζί με την απορία αν κατάφερα κι εγώ μέσα από μια χειροποίητη επιστολή να στείλω ένα κομμάτι του εαυτού μου στους παραλήπτες. Γνωστούς μα τόσο άγνωστους πια στο χώρο και στο χρόνο. Ή στην τελική αν έχουν ανάγκη κιόλας από κάτι τέτοιο στις ώρες της δικής τους αγρύπνιας. Στοιβάζονται επιστολές σαν να πρόκειται για την εκπλήρωση μιας ματαιοδοξίας για το άδηλο μέλλον ή για επιβεβαίωση στο παρόν.

Σαν να υποφώσκει η ματαιοδοξία να αξιολογηθούν να οργανωθούν σε βιβλία οι επιστολές κάποιου όταν θα έχει αποδημήσει από αυτόν τον κόσμο ή σα να ελλοχεύει η επιθυμία μιας αέναης και συνεχούς επιβεβαίωσης των αυταπατών και των θέλω του αποστολέα.

Κανείς δεν μπορεί να αποκλείσει κι αυτούς τους λόγους. Μόνο που στην περίπτωσή μας δεν είναι αυτοί οι λόγοι. Αν τις νύχτες συντάσσω και στέλνω επιστολές είναι γιατί σε μια εμμονική σχέση με το χρόνο προσπαθώ να προσεγγίσω της σκουληκότρυπα που αυτός έχει φτιάξει αλλά δυστυχώς παραμένει ακόμη άορατη κι ανέγγιχτη.

Η σκουληκότρυπα του χρόνου που θα κάνει εφικτή τη ζεύξη παρελθόντος και μέλλοντος. Αυτή η πανούργα αυταπάτη να πέσεις μέσα της και να κάνεις ταξίδια στο χρόνο. Να επιλέξεις εσύ τους σταθμούς που θα κατέβεις ή θα ανέβεις σε αυτό το ταξίδι ενός τρένου που τρέχει με ταχύτητα φωτός. Οι σελίδες των επιστολών είναι τα βαγόνια αυτού του τρένου και τα γράμματα που σκαλίζω στο χαρτί για να σχηματίσουν φράσεις είναι τα καύσιμα για το τρένο. Οι άλλοι μπορούν να φτιάχνουν κατά τον ίδιο τρόπο τις σιδηροτροχιές

ή τις τραβέρσες. Το ζήτημα παραμένει ωστόσο. Πότε και πώς θα μπουν όλα τα βαγόνια στις ράγες.

Σε αυτή τη σκουληκότρυπα του χρόνου, στη ζεύξη του μέλλοντος και του παρελθόντος μπορούν να γονιμοποιηθούν τα όνειρα που έμειναν ξεχασμένα στις εποχές της αγρύπνιας ή σκεπάστηκαν από εφιάλτες και χώρισαν σε μοναχικές και ασύμπτωτες πορείες. Στον καιρό που θα έρθει η ξαστεριά, τότε είναι σχεδόν βέβαιο ότι τα όνειρα θα σμίξουν.

Οι άγνωστοι παραλήπτες θα είναι κι αυτοί στην πρώτη γραμμή ξυπνώντας από αιώνες αγρύπνιας και θα έχουν φλογισμένα αλλά όλο ζωντάνια μάτια. Μα επιτέλους πια μπορούν καθ' ολοκληρία να αισθάνονται. Να πονούν και να νιώθουν. Έτσι ίσως κάποια στιγμή σμίξουμε όλοι εκείνοι που τις συμβατικές μας νύχτες στοιχειώνουν πολλές φορές όνειρα ανολοκλήρωτα. Όνειρα στα οποία ξεκινάμε τις επαναστάσεις μας, μικρές και μεγάλες, αλλά δεν τις ολοκληρώνουμε ποτέ. Όταν όλα τα βαγόνια μπουν στις ράγες ίσως διασταυρωθούμε με την πραγματική Ιστορία...

XXIV - V - 2015